

λίχ, ἔλαθεν ἀμέσως ὑπὸ τὸν βραχίονα τὸ ἀλεξιβρόχιόν του καὶ σειόμενος νωχελῶς ἐπὶ τῶν κνημῶν του, ἔσπευσεν ἵνα καταλάβῃ τὴν νέαν θέσιν του. — Δείξατέ μοι παρακαλῶ τὰ δωμάτια τοῦ ὑπουργοῦ, εἶπε διὰ τῆς σιγῆλης καὶ ἐρρίνου φωνῆς του πρὸς τὸν θυρωρὸν τοῦ ὑπουργείου, ὅστις ἡσύχως ἐξυρίζετο παρά τὸ παράθυρον. — Δὲν δύναται τις, χωρὶς νὰ παραβῇ τὴν τάξιν, νὰ ταραξῇ τὸν γευματίζοντα πολίτην, τὴν γυναῖκα τὴν ἀπαριθμοῦσαν τὰ λινὰ ὑφάσματα τῆς καὶ τὸν ξυριζόμενον θυρωρὸν. Οὗτος, περιφρονήσας τὴν πρῶτον ἐκείνον ξένον, ἐξεσφενδόνισε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς λέξεις ταύτας: — Τί σοῦ μυρίζουν τάχατες... τὰ δωμάτια τοῦ ὑπουργοῦ; — Μοῦ μυρίζουν, εἶπεν ὁ Dufaure... μοῦ μυρίζουν, διότι εἶμαι ὁ ὑπουργός. — Εὐκόλον νὰ φαντασθῇ τις τὸ κεραινοβόλον ἀποτέλεσμα τῶν ἀπλῶν ἐκείνων λέξεων. — Ταλαίπωρε! ἀνέκραξεν ἡ σύζυγος τοῦ ἐνόχου, θά μᾶς κάρης νὰ χάσωμεν τὴν θέσιν μας. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃς ἓνα ὑπουργόν;

Μαθηματικός τις ἐν στιγμῇ διαχύσεως ἔκαμε τὸν ἐξῆς ὑπολογισμόν:

Ὁ μεταχειριζόμενος συνήθως τὸν ταμβακὸν λαμβάνει ἐκ τῆς ταμβακοθήκης ἐξάκις τοῦλάχιστον τῆς ὥρας. Πᾶσα λήψις συνεπιφέρει καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ κανδυλίου, ὅπερ ὀφείλει τις νὰ ἐκβάλλῃ καὶ νὰ ἐπικναφῆ εἰς τὸ θυλάκιόν του, τὸ ἀνοίγμα καὶ τὸ κλείσιμον τῆς ταμβακοθήκης, καὶ ἄλλας ἀναποφύκτους περιστάσεις, αἵτινες ὅλαι ἀπαιτοῦσιν ὄχι ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως λεπτοῦ, ἤτοι ἐννέα λεπτὰ τὴν ὥραν, δύο ὥρας καὶ εἰκοσιτέσσαρα λεπτὰ τὴν ἡμέραν τῶν δεκαεξ ὥρῶν ἢ τὸ δέκατον μέρος ὀλοκλήρου ἡμέρας· ἐπομένως, ἐπὶ ἐξ ἡμέρας μίαν ἡμέραν, τριάκοντα ἐξ ἡμέρας καὶ ἡμίσειαν τὸ ἔτος, καὶ τέσσαρα ἔτη ὀλόκληρα ἐπὶ ὑπάρξεως τεσσαράκοντα ἐτῶν. Δύναται τις νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ: Πόσος καιρὸς χάνεται ἐν ἀεργίᾳ!

Ἐκκαμ χθὲς τὴν μεγαλειτέραν ἀνοησίαν.

Ἡ Κ. Μ. . . . μοι ἔλεγε περὶ τῆς Κ. Ρ. . . . μετὴν

συνήθη πρὸς τὴν κατηγορίαν βροπῆν τῶν γυναικῶν — Δὲν εἴμπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω. Εἶναι τόσον ἀσχημὸς ὁμοιάζει ὠργισμένην γαλῆν· δὲν εἶσθε τῆς ιδέας μου;

Φαίνεται ὅτι δὲν προσεῖχον πολὺ ἢ μάλλον ὅτι εἶχον ἄλλοῦ τὸν νοῦν μου, καὶ ἀπήντησα ἀνοήτως. — Μάλιστα.

Μετ' ὀλίγον μοι ζητεῖ τὰ δίοπτρά μου, τὰ ὅποια προθύμως τῇ προσφέρω. Βλέπων αὐτὴν ἐστολισμένην μετὰ ταῦτα, τῇ λέγω χαριεντιζόμενος: — Πόσον ὁμοιάζετε τὴν Κ. Ρ. . . ! οἶός ἀρυβόουσιν ὠραιοτάτα. . .

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελειώσω· καὶ ἡ Κυρία Μ. . . ὠχρὰ καὶ τὰ χεῖλη δάκνουσα, μοι ἐρρίψε σχεδὸν τὰ δίοπτρα καὶ μ' ἀρῆκε κεχηνότα. Γυναῖκες, γυναῖκες! Καὶ αἱ δύο ἦσαν νοστιμώταται, ἀλλ' ἐγὼ πολὺ ἀνόητος. Ὄταν ὁμιλῇ τις μετὰ γυναῖκας, ἄς φροντίζῃ νὰ μὴ εἶναι ἀλλόφρων.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. Π. . .

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 390 φυλλιδ. αἰνίγματος
καὶ τοῦ γρίφου.

Ἄρτεμισία.

Ἡ μέθη μικρὰ μανία.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς ὄρη ἀστρογείτονα κ' εἰς τοῦ Διδὸς τὸν θρόνον
Τὴν κατοικίαν ἔχω.

Ἀλλ' ἂν ἀποκεφαλίσθῃ, τῶν ἀμετρήτων χρόνων
Μέτρον ἐγὼ παρέχω.

Κ. Π. Υ.

ΓΡΙΦΟΣ.

